

Arrest

nr. 231 083 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die *loco* advocaat M. MERRIE in opvolging van advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 november 2015 België is binnengekomen, diende op 14 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 18 november 2015 in Duitsland (Eurodac). Op 23 februari 2016 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 november 2017 België opnieuw is binnengekomen, diende op 23 november 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 11 mei 2016 in Duitsland en op 28 februari 2018 in Frankrijk (Eurodac).

1.3. Op 24 september 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 25 september 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/11/2017

Overdracht CGVS: 16/04/2018

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 17 juni 2019, van 9u tot 13u00, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Meester Greenland, was aanwezig op het persoonlijk onderhoud vanaf 9u15 tot 13u00.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Athewishtema Wyala, in het district Shinwari, in de provincie Nangarhar.

In de zomer van 1391 (volgens de Gregoriaanse kalender 2012) bent u gestart bij het leger. U volbracht een opleiding van drie maanden in Kabul en was dan als soldaat gestationeerd in het district Nijrab, in de provincie Kapisa. Op het einde van het jaar 1393, bijna 1394 (volgens de Gregoriaanse kalender februari-maart 2015) werd u voor de eerste maal opgebeld door de taliban. Het was een talib van uw dorp die u opbelde. Hij vertelde u dat hij wist wel werk u deed en u zich moest aanmelden bij hen. U ontkende dat u werkte voor de overheid. Zeven of tien dagen later belden ze u opnieuw. Eén dag later belden ze u opnieuw met dezelfde boodschap. Twee dagen later belden ze u wederom op met dezelfde boodschap. U werd in het totaal vijf of zes keer opgebeld door de taliban. Nadat ze u vijf of zes keer hadden opgebeld verwijderde u uw simkaart. In februari of maart 2015, kwamen de taliban naar uw huis. Vier of vijf talibs kwamen naar uw huis en vroegen naar u. Ze wisten dat u voor de overheid werkte en vroegen aan uw moeder om u te bellen. Nadat ze weg waren belde uw moeder u om alles te vertellen. Nadien zijn ze nogmaals naar uw huis gekomen en hebben ze uw broer, Z. meegenomen. Ze hebben uw broer vier tot vijf dagen vastgehouden. Ze dachten dat uw broer spioneerde voor u. De maliks uit uw dorp zijn met de taliban gaan praten. De taliban hebben uw broer terug vrijgelaten. Vijf of zes dagen nadat de taliban uw broer hebben vrijgelaten kwamen ze opnieuw naar uw huis om u te zoeken. Twintig of vijfentwintig dagen later, toen u de eerste ronde van uw dienst afgewerkt hebt, bent u gevlucht uit Afghanistan. U kwam naar België via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Duitsland en België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

U legt volgende documenten neer om uw verzoek tot internationale bescherming te staven: uw taskara en foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten zijn namelijk dermate onwaarschijnlijk, vaag, inconsistent en onlogisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst waren uw verklaringen omtrent de dreigementen van de taliban inconsistent. Gedurende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de taliban éénmaal bij u thuis zijn binnengevallen (vragenlijst CGVS, vraag 5). U was op dat moment niet thuis. U moeder belde u nadien en vertelde u dat u het land moest verlaten, dat u niet veilig was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat de taliban twee tot drie keer bij u thuis zijn langs geweest (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, verklaarde u enkel dat het eerste een interview een kort interview was (CGVS, p. 20). U sprak in uw eerste korte interview echter wel over de verschillende keren dat u werd opgebeld door de taliban, het is vreemd dat u dan niet zou vertellen over de meerdere keren dat de taliban bij u thuis binnenvielen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt betreffende het aantal keer waarop de taliban langskwamen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast heeft u gedurende uw interview bij de DVZ helemaal niets vermeld over de ontvoering van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat uw broer, omwille van uw job als soldaat, vier tot vijf dagen ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u helemaal niets gezegd heeft over de ontvoering van uw broer, verklaarde u dat het een kort interview was en dat u uw problemen in het kort moest vertellen (CGVS, p. 21). Het is vreemd dat u helemaal niets verklaard heeft gedurende het interview bij de DVZ betreffende de ontvoering van uw broer. Uw broer werd immers ontvoerd omwille van uw beroepsactiviteiten, het is niet aannemelijk dat u over dergelijke ingrijpende gebeurtenis niets zou verteld hebben op de DVZ. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u enkel dat u wenste dat u alles over de procedure zou geweten hebben (CGVS, p. 21). Uw inconsistente verklaringen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder waren ook uw verklaringen over het tijdstip waarop u uw simkaart hebt verwijderd inconsistent. Eerst verklaarde u dat u uw simkaart verwijderd heeft toen uw broer vrijgelaten werd door de taliban (CGVS, p. 17). Verder verklaarde u dan weer dat u uw simkaart verwijderd hebt na de telefonische dreiging, voor ze de eerste maal naar uw huis kwamen (CGVS, p. 19).

Ook waren uw verklaringen betreffende het tijdstip waarop u Afghanistan verlaten heeft inconsistent. Gedurende uw interview bij de DVZ verklaarde u dat u Afghanistan verlaten heeft nadat uw moeder u gecontacteerd heeft betreffende de inval van de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5). Terwijl u gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u 20 of 25 dagen nadat de taliban voor de laatste keer waren langs geweest vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p. 22). Uw inconsistente verklaring doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder wanneer er gevraagd werd of u gedurende de twintig of 25 dagen nog problemen gekend heeft, verklaarde u van niet (CGVS, p. 22). U heeft zelfs de eerste ronde van uw dienst afgewerkt (CGVS, p. 22).

Tevens waren uw verklaringen over uw documenten van het leger inconsistent. Gedurende uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u bij de DVZ dat u uw taskara en militair boekje hebt achtergelaten in Afghanistan (verklaring DVZ VIB1, vraag 29). Terwijl u gedurende uw tweede verzoek tot internationale bescherming bij de DVZ verklaarde dat uw militair boekje in beslag genomen is door de Bulgaarse politie (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban omwille van uw werkzaamheden als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Dat wordt hier niet betwist. De foto's die u voorlegt hebben geen enkele bewijswaarde gezien deze makkelijk getrukeerd kunnen zijn en op geen enkele manier ondersteund worden door officiële documenten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>) of

<https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden.

Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad/Behsud/Surkhrod te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg

heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het

slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar uw persoonlijke dreiging omdat u in het verleden gewerkt hebt als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het gegeven dat u bedreigd werd omwille van uw job als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger maakt immers reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, initiatiefrijk en zelfstandig genoeg om naar Europa te komen in een poging u hier in een voor u vreemde gemeenschap te vestigen. U hebt 5 jaar onderwijs genoten, en kan Pashtou en Dari spreken, en hebt daarboven een beperkte kennis van het Duits (CGVS, p. 7-8). U hebt ook drie jaar gediend in het Afghaanse leger waar u een training heeft gevolgd van drie maanden waar u eveneens verschillende vaardigheden hebt opgedaan (CGVS, p. 10-14).

Ook bent u nog winkelhouder geweest (CGVS, p.9), een verdere aanwijzing dat u zich op dat vlak uit de slag kan trekken. Er kan dus van u verwacht worden dat u bij terugkeer in uw eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien. Gezien u samen met andere winkeliers wekelijks naar Jalalabad ging om producten aan te kopen kan ervan uitgegaan worden dat u bekend bent met deze stad (CGVS, p. 9).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel dat de taliban u overal vindt. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout, schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Verzoeker gaat vooreerst in op de vluchtelingenstatus. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beslist, bevatten zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging, aldus verzoeker. Verzoeker vreest vervolging door de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij het Afghaanse leger. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij onmogelijk een veilig leven kan hebben in Afghanistan. Bovendien is het huidige algemene klimaat in Afghanistan dermate onveilig dat hij niet zal kunnen rekenen op een afdoende en daadwerkelijke bescherming van de Afghaanse (lokale) autoriteiten, gezien zij *"weinig of geen vat [hebben] op mensen die de vaste wil hebben om represailles uit te voeren"*. Verzoeker meent dan ook dat er *"m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid"* zal bestaan in zijn hoofde. Verzoeker verliet Afghanistan omdat hij er geen veilig en menswaardig leven kan leiden. De toestand werd onhoudbaar en er was geen andere uitweg dan het land te verlaten. Gelet op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud staat het vast dat in zijn hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van represailles bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker geeft aan dat hij het niet eens is met de motivering in de bestreden beslissing. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag stelt omdat deze inconsistenties bevatten en onlogisch zijn. De vastgestelde inconsistenties of onlogische verklaringen kunnen in dit geval niet worden beschouwd als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek om internationale bescherming, aldus verzoeker. De commissaris-generaal ging selectief te werk bij de analyse van zijn verklaringen, *"enkel in het nadeel van verzoeker"*. Tijdens het persoonlijk onderhoud bleek echter duidelijk dat hij overtuigende en doorleefde verklaringen aflegde over de vervolgingsfeiten. De commissaris-generaal heeft de moeilijkheden die hij kende dan ook fout ingeschat, aldus verzoeker.

Hij benadrukt dat zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban wel degelijk eerlijk waren, doch dat het niet uitgesloten is dat hij zich misschien, onbewust, in zijn opeenvolgende verklaringen, over enkele elementen heeft *"vergist"*. Hij meent dat, *"wat ongetwijfeld de mogelijke inconsistenties in zijn verklaringen mee in de hand heeft gewerkt"*, zijn *"verwarringen"* die het gevolg zijn van *"ongewilde misverstanden"* of *"verkeerde communicaties of interpretaties"* bij het tolken door hetzij de tolk, hetzij de *protection officer*,

hetzij verzoeker. De commissaris-generaal hield ten onrechte geen rekening met mogelijke misverstanden die kunnen ontstaan zijn.

Verzoeker meent dat, waar er sprake zou zijn van “*kleine verschillen of de zogenaamde ‘tegenstrijdigheden’*”, deze te wijten zijn aan de traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt. Hij verwijst naar een attest van zijn psycholoog waaruit blijkt dat hij “*verglijdt in een depressieve toestand*”. Hij heeft geen officiële diagnose gehad, doch heeft regelmatig afspraken bij de psycholoog. Het feit dat zijn mentale gezondheid “*niet goed*” kan de reden zijn voor het kleine aantal tegenstrijdigheden in zijn relaas die evenwel niet mogen leiden tot de ongeloofwaardigheid ervan, aldus verzoeker. In gevallen zoals verzoeker kunnen er immers problemen met het geheugen bestaan. Verzoeker citeert uit informatie van UNHCR met betrekking tot de invloed van PTSS op de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Hij acht het dan ook “*duidelijk*” dat iemand die een traumatische ervaring heeft ondergaan “*zoals het ontvoeren van een familielid en dreigementen van de Taliban*”, zoals verzoeker, problemen met zijn geheugen en met het vertellen van een ‘geloofwaardige’ relaas zou hebben in de zin dat van hem wordt verwacht duidelijke antwoorden te geven over feiten, data, aantal keren dat feiten zouden plaatsgevonden hebben, ...

Verzoeker gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en licht toe als volgt:

“1. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verzoeker verteld hebben dat de Taliban bij hem thuis langsgeweest was doch tijdens zijn persoonlijke onderhoud zou hij verteld hebben dat hij dacht dat zij twee of drie keren bij hem thuis was geweest.

Verzoeker had tijdens zijn onderhoud verteld dat de Taliban 2 of 3 keer in total bij hem thuis was. Hij houdt vol dat hij had verteld van de bezoeken bij hem thuis toen hij bij DVZ was maar hij kreeg daar de kans niet om meer te vertellen niemand had hem daar gevraagd hoeveel keer dat de Taliban bij hem thuis was. Men krijgt bij DVZ geen kans om de feiten in detail te vertellen.

Hij bevestigt dat hij wist dat hij toen meer over de procedure wisten. Dat mag niet aan verzoeker verweten worden. Hij had verteld over problemen met de Taliban – het probleem van de ontvoering van zijn broer is inbegrepen in zijn kort uitleg. Er is geen tegenstrijdigheid tussen zijn relaas bij DVZ en deze bij CGVS. Er is geen sprake van een tegenstrijdigheid zoals beweerd door verweerster.

2. Verzoeker zou bij zijn eerste interview bij DVZ niets over de ontvoering van zijn broer verteld. Nogmaals mocht hij dit niet doen. Verzoeker citeert op geloofwaardige wijze tijdens zijn persoonlijke onderhoud, “Ze hebben me het niet toegelaten, gaven me geen tijd, zeiden me dat ik mijn problemen in het kort moest verlaten, dan uitnodigd groot interview, dan in detail vertellen.” (pagina 21, notities persoonlijke onderhoud)

De uitleg van verzoeker hierover is volstrekt geloofwaardig.

3. Verzoeker zei eerst dat hij dacht dat hij zijn simkaart verwijderd had toen zijn broer vrijgelaten was, later heeft hij in antwoord op een vraag gezegd dat hij had het verwijderd na de dreigementen.

Verzoeker denkt dat hij zijn simkaart verwijderd heeft voordat zijn broer vrijgelaten werd.

Over data en chronologie heeft verzoeker het moeilijk.

4. Nogmaals was het relaas dat bij DVZ verteld werd heel kort. Bij DVZ zou verzoeker gezegd hebben dat hij Afghanistan verliet nadat zijn moeder hem gecontacteerd had. Toen verzoeker in details sprake heeft hij verteld dat hij een paar weken verder in bataljon gewerkt had en dan had hij het land verlaten.

Er is geen sprake van inconsistenties : verzoeker heeft bij CGVS meer kans gehad om details in te vullen. Dat verzoeker nog heeft mogen werken is niet ongeloofwaardig: als hij in bataljon was, voelde hij zich veilig. Hij werkt op tapa (kleine berg) Ahmad bik: op een grote basis. (pagina 11, notities persoonlijke onderhoud). De persoonlijke problemen met de Taliban ontstonden toen hij naar huis ging.

5. Verweerster probeerde te beweren dat er een tegenstrijdigheid zou zijn met betrekking tot de documenten van verzoeker doch niets is minder waar: er is een misverstand. Zijn Taskara en zijn militaire boekje waren afgenomen door de Bulgaarse politie. Vanuit Duitsland heeft hij geprobeerd vervangingsdocumenten te bekomen. Bij de Taskara is dit wel gelukt doch niet met de militaire boekje.

Er is dan maar één tegenstrijdigheid vastgesteld en dat is over het ogenblik dat zijn simkaart verwijderd werd uit zijn gsm.”

Verzoeker besluit dan ook dat de commissaris-generaal “*selectief*” tegenstrijdigheden heeft gezocht in zijn relaas, “*waar zeer weinig, eigenlijk maar één bestaat*”.

Hij wijst er nog op dat hij foto's heeft neergelegd van zijn militaire dienst. Indien de commissaris-generaal daadwerkelijk meent dat deze getrukeerd werden heeft hij de onderzoeksmogelijkheden om dit te controleren, aldus verzoeker. Verzoeker benadrukt verder dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud gedetailleerde vragen werden gesteld over zijn werkzaamheden en dat hij “*geen twijfel heeft gelaten over zijn beroep als soldaat*”, doch dat dit niet wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Hij benadrukt verder dat men weet dat Afghaanse soldaten problemen kunnen hebben met de Taliban, dat er sprake is van een risicoprofiel doch dat de commissaris-generaal dit profiel “negeert”. Hij meent dat dit besluit in schril contrast staat met de gedetailleerde, doorleefde en realistische omschrijving die hij heeft gegeven over zijn werk als soldaat.

Hij acht het verder “algemeen geweten” dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnsstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. De commissaris-generaal heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met dit menselijk aspect. In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen, aldus verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat hij “om evidente redenen” niet meer terug kan keren naar Afghanistan en acht het overduidelijk dat zijn veiligheid daar momenteel nog niet gegarandeerd is. Hij besluit dat *“Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker. Verweerster verzuimd had om de elementen te toetsen waarover er geen twijfel over bestaat. Dit houdt een miskenning in van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoeker heeft een gedetailleerd en coherente asielrelaas verteld. Kleine details waar verweerster twijfelt zijn niet voldoende om een weigering te verantwoorden.”

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, acht verzoeker de argumenten waarop de commissaris-generaal zich baseert om deze af te wijzen niet overtuigend. Hij benadrukt dat hij zich niet kan vestigen in Jalalabad. Hij voert aan dat *“Dat hij daar naar de markt ging betekent niet dat hij daar familiebanden heeft. Hij ging daar slechts één keer per week maar verbleef daar nooit (notities, pagina 10). Gelet op zijn toestand nu (stuk 2) is hij niet zo de zelfstandige man dat verweerster wenst te schetsen.”*

Hij voert verder aan dat de veiligheidssituatie er op heden niet veilig en stabiel genoeg is en dat hij overal in Afghanistan door de Taliban zal gevonden worden. Jalalabad kan aldus niet worden beschouwd als een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker “Research paper No. 270: Post-traumatic stress disorder and the refugee determination process in Canada: starting the discourse” van maart 2014 van J. Gojer en A. Ellis (stuk 2) toe.

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 oktober 2019 legt verzoeker een psychologisch attest van psycholoog J. Jansen van 20 oktober 2019 (stuk 4) neer.

2.1.4. In een aanvullende nota van 5 december 2019 brengt de commissaris-generaal de COI Focus “Afghanistan. Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum).” van Cedoca van 26 augustus 2019 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het volharden in een vrees voor vervolging, het poneren dat zijn verklaringen hierover wel coherent en geloofwaardig zijn en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is niet van die aard om de omstandige, pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van zijn werkzaamheden bij het Afghaanse leger wordt ondergraven doordat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over (i) het aantal keer dat de Taliban bij zijn huis zijn langsgesproken, (ii) de ontvoering van zijn broer, (iii) het tijdstip waarop hij zijn simkaart uit zijn gsm verwijderde, (iv) het tijdstip waarop hij Afghanistan verliet en (v) de vindplaats van zijn documenten over het leger.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te wijten zijn aan geheugenproblemen die het gevolg zijn van traumatische ervaringen. Hij legt in zijn aanvullende nota van 28 oktober 2019 een psychologisch attest (aanvullende nota, stuk 4) neer ter staving van zijn psychische problemen. Uit het door hem neergelegde attest blijkt dat verzoeker onder meer lijdt aan slapeloosheid, heimwee en schuldgevoelens en dat hij verglijdt in een depressieve toestand ten gevolge van zijn situatie in België. De Raad merkt echter op dat in dit attest niet wordt verduidelijkt op welke manier verzoekers mentale toestand zijn vermogen om coherente verklaringen af te leggen heeft aangetast, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat zijn cognitieve geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat was om een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen doorheen zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De door verzoeker geciteerde informatie over de invloed van PTSS op de behandeling van een verzoek om internationale bescherming bevat bovendien louter algemene informatie, doch verzoeker toont vooreerst niet aan dat hij zelf zou lijden aan PTSS, noch dat zijn psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker toont door het louter verwijzen naar zijn traumatische ervaringen en het neerleggen van dit medisch attest dan ook niet aan dat hij tijdens de gehoren moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden.

Waar verzoeker nog meent dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te wijten zijn aan verwarringen, misverstanden, verkeerde communicatie of interpretatie van verzoeker, de tolk of de *protection officer*, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden tijdens de gehoren op te werpen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud geen melding maakte van enige problemen tijdens het interview bij aanvang van de procedure en integendeel verklaarde dat dit goed was verlopen en hij er alle redenen kon geven waarom hij Afghanistan is ontvlucht (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3). Verzoeker gaf bij aanvang en op het einde van zijn persoonlijk onderhoud bovendien aan dat hij de tolk goed begreep (*Ibid.*) en maakte verder geen opmerkingen met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud en de uitwisseling tussen de *protection officer*, de tolk en hemzelf. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalproblemen of misverstanden geen verklaring kunnen vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij verklaarde dat het interview bij aanvang van de procedure kort is en dat hem geen tijd werd geboden om de feiten in detail te vertellen, stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vervolgingsfeiten te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Verzoekers verweer dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud louter meer details heeft gegeven kan dan ook niet aanvaard worden ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Verzoekers verweer dat hij moeite heeft met data en chronologie betreft bovendien een louter blote bewering die aldus geen afdoende verklaring noch een verschoning biedt voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen met betrekking tot het moment waarop hij zijn simkaart uit zijn gsm verwijderde.

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen en dat hij de feiten die de

aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt te meer nu de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat in zijn geval de vastgestelde inconsistenties niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en op zichzelf niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker biedt in zijn verzoekschrift immers geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Volgende motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten zijn namelijk dermate onwaarschijnlijk, vaag, inconsistent en onlogisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst waren uw verklaringen omtrent de dreigementen van de taliban inconsistent. Gedurende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de taliban éénmaal bij u thuis zijn binnengevallen (vragenlijst CGVS, vraag 5). U was op dat moment niet thuis. U moeder belde u nadien en vertelde u dat u het land moest verlaten, dat u niet veilig was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat de taliban twee tot drie keer bij u thuis zijn langs geweest (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, verklaarde u enkel dat het eerste een interview een kort interview was (CGVS, p. 20). U sprak in uw eerste korte interview echter wel over de verschillende keren dat u werd opgebeld door de taliban, het is vreemd dat u dan niet zou vertellen over de meerdere keren dat de taliban bij u thuis binnenvielen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt betreffende het aantal keer waarop de taliban langskwamen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast heeft u gedurende uw interview bij de DVZ helemaal niets vermeld over de ontvoering van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat uw broer, omwille van uw job als soldaat, vier tot vijf dagen ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u helemaal niets gezegd heeft over de ontvoering van uw broer, verklaarde u dat het een kort interview was en dat u uw problemen in het kort moest vertellen (CGVS, p. 21). Het is vreemd dat u helemaal niets verklaard heeft gedurende het interview bij de DVZ betreffende de ontvoering van uw broer. Uw broer werd immers ontvoerd omwille van uw beroepsactiviteiten, het is niet aannemelijk dat u over dergelijke ingrijpende gebeurtenis niets zou verteld hebben op de DVZ. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u enkel dat u wenste dat u alles over de procedure zou geweten hebben (CGVS, p. 21). Uw inconsistente verklaringen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder waren ook uw verklaringen over het tijdstip waarop u uw simkaart hebt verwijderd inconsistent. Eerst verklaarde u dat u uw simkaart verwijderd heeft toen uw broer vrijgelaten werd door de taliban (CGVS, p. 17). Verder verklaarde u dan weer dat u uw simkaart verwijderd hebt na de telefonische dreiging, voor ze de eerste maal naar uw huis kwamen (CGVS, p. 19).

Ook waren uw verklaringen betreffende het tijdstip waarop u Afghanistan verlaten heeft inconsistent. Gedurende uw interview bij de DVZ verklaarde u dat u Afghanistan verlaten heeft nadat uw moeder u gecontacteerd heeft betreffende de inval van de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5). Terwijl u gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u 20 of 25 dagen nadat de taliban voor de laatste keer waren langs geweest vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p. 22). Uw inconsistente verklaring doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder wanneer er gevraagd werd of u gedurende de twintig of 25 dagen nog problemen gekend heeft, verklaarde u van niet (CGVS, p. 22). U heeft zelfs de eerste ronde van uw dienst afgewerkt (CGVS, p. 22).

Tevens waren uw verklaringen over uw documenten van het leger inconsistent. Gedurende uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u bij de DVZ dat u uw taskara en militair boekje hebt achtergelaten in Afghanistan (verklaring DVZ VIB1, vraag 29). Terwijl u gedurende uw tweede verzoek tot internationale bescherming bij de DVZ verklaarde dat uw militair boekje in beslag genomen is door de Bulgaarse politie (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban omwille van uw werkzaamheden als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger.”

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen over de aangehaalde vervolgingsfeiten ongelooftwaardig zijn.

In zoverre verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met verzoekers profiel van soldaat bij het Afghaanse leger, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat louter dit profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe genoopt hebben Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel als soldaat bij het Afghaanse leger gelinkte problemen aan.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De Raad wijst erop dat verzoekers taskara en de door hem neergelegde foto's louter zijn identiteit, nationaliteit, profiel en herkomst kunnen ondersteunen, elementen die in de huidige stand van het onderzoek *in se* niet worden betwist. Deze documenten kunnen echter niet dienen ter staving van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat: *"De foto's die u voorlegt hebben geen enkele bewijswaarde gezien deze makkelijk getrukeerd kunnen zijn en op geen enkele manier ondersteund worden door officiële documenten."* Verzoekers verweer dat de commissaris-generaal de onderzoeksmogelijkheden heeft om dit te controleren kan geen afbreuk doen aan deze motivering, gezien verzoeker er hier ten onrechte van uit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Verder merkt de Raad nog op dat het door verzoeker neergelegde psychologische attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. De Raad merkt hierbij nog op dat het attest louter stelt dat verzoekers psychische toestand het gevolg is van zijn precarie verblijfssituatie in Europa en op geen enkel moment verwijst naar verzoekers problemen met de taliban. Verder dient er nog op gewezen dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling in zin van artikel 48/4, § 2, c) betreft, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal (Landeninformatie, stuk 9, nr. 1) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden.

Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

In de meest recente *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”*, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de stad Jalalabad, als een gebied waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een ‘loutere aanwezigheid’ in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: *“In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, ‘mere presence’ in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.”*).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

De Raad merkt op dat het verweer in het verzoekschrift beperkt blijft tot de niet-geconcretiseerde stelling dat de veiligheidssituatie niet veilig en stabiel is, doch dergelijk verweer is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande beoordeling.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing bovendien terecht dat:

“U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, initiatiefrijk en zelfstandig genoeg om naar Europa te komen in een poging u hier in een voor u vreemde gemeenschap te vestigen. U hebt 5 jaar onderwijs genoten, en kan Pashtou en Dari spreken, en hebt daarboven een beperkte kennis van het Duits (CGVS, p. 7-8). U hebt ook drie jaar gediend in het Afghaanse leger waar u een training heeft gevolgd van drie maanden waar u eveneens verschillende vaardigheden hebt opgedaan (CGVS, p. 10-14). Ook bent u nog winkelhouder geweest (CGVS, p.9), een verdere aanwijzing dat u zich op dat vlak uit de slag kan trekken. Er kan dus van u verwacht worden dat u bij terugkeer in uw eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien. Gezien u samen met andere winkeliers wekelijks naar Jalalabad ging om producten aan te kopen kan ervan uitgegaan worden dat u bekend bent met deze stad (CGVS, p. 9).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel dat de taliban u overal vindt. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze bevindingen. Waar hij aanvoert dat hij niet over familiebanden beschikt in Jalalabad en dat hij er nooit verbleven heeft, is de Raad van oordeel dat hij niet aantoonde dat dit zijn hervestiging in de weg zou staan, gelet op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker over de nodige scholing, vaardigheden en capaciteiten beschikt om in de stad Jalalabad in zijn levensonderhoud te voorzien en dat hij tevens niet onbekend is met de stad. Dergelijk verweer kan aldus geen afbreuk doen aan het oordeel dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

Verzoeker herhaalt bovendien dat hij overal zal kunnen gevonden worden door de taliban, doch de bestreden beslissing oordeelde terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban, zodat deze niet volstaan om afbreuk te doen aan de beoordeling inzake de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief naar de stad Jalalabad.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op “*zijn toestand nu*”, wijst de Raad erop dat uit het door hem neergelegde psychologische attest niet kan blijken welke invloed zijn mentale problemen kunnen hebben op zijn mogelijkheid tot hervestiging in de stad Jalalabad. Verzoeker blijft overigens in gebreke hieromtrent zelf enige toelichting te verschaffen doch beperkt zich tot de louter algemene stelling dat hij thans niet zo’n zelfstandige man is. In het licht van de algemene situatie in de stad Jalalabad, zoals hoger beschreven, en de persoonlijke omstandigheden die in rekening werden gebracht in de bestreden beslissing, toont verzoeker in de huidige fase van het onderzoek echter niet aan dat verzoekers mentale problemen dermate ernstig zouden zijn dat zij zijn hervestiging in de stad Jalalabad in de weg staan.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP